

Karins droom

Eindelijk is de dag aangebroken, waar Karin zo naar heeft uitgekeken. Ze is al vroeg wakker, veel vroeger dan normaal. Ze draait zich nog een paar keer om in haar lekker warme bed, gaapt eens, rekt zich uit en dan is ze klaarwakker. Het wordt een fijne dag vandaag, denkt ze, want ik ben jarig? Wat zou ik voor cadeautjes krijgen? Mama en papa deden gisteren heel geheimzinnig, ze fluisterden de hele tijd met elkaar. Ze bedenkt, hoe de dag zal verlopen. Hopelijk komen Nina en Jantine, want dat zijn mijn beste vriendinnen. Ik heb helemaal zelf een uitnodiging voor ze gemaakt. Zou ik ook die mooie bal krijgen? Iedereen weet wel, welke ik wou hebben, die met al die gekleurde stippen.

Nu kan Karin het niet langer uithouden in bed. Ze springt haar bed uit, trekt haar sloffen aan en loopt naar de keuken. Mama staat brood te roosteren. Het hele huis ruikt er-naar. 'Gefeliciteerd met je verjaardag, vroege vogel!' roepen haar moeder en vader bijna tegelijk. Karin kruipt op papa's schoot en kruipt dicht tegen hem aan. Ze kijkt naar de ontbijttafel. Die ziet er vandaag veel mooier uit, dan op andere dagen. En het mooiste is, dat papa nog niet weg is. Normaal ontbijten mama en Karin altijd samen, zonder papa. Mama steekt de verjaardag kaarsjes aan. Karin telt ze: 'Het klopt. Vandaag ben ik vijf jaar geworden.'

Dan krijgt Karin haar cadeautjes. En tussen alle pakjes die ze krijgt, zit ook precies die mooie bal, die ze hoopte te krijgen! Karin probeert hem meteen uit. 'Zo!' roept ze, 'die stuitert goed!' Ze zou hem het liefst meenemen naar school, om hem aan alle kinderen te laten zien. Maar dat vindt mam niet goed. 'Ik had gedacht, om vanmiddag allemaal spelletjes met de bal te doen. Dan kun je op je feestje de bal uitproberen!' Mama had gelijk, er werd veel met de bal gespeeld die middag. Ze rolden hem tussen hun benen door, ze gooiden hem hoog boven hun hoofd. Ze voetbalden ermee en gooiden hem in een net. Ze draafden rond, lachten en waren vrolijk. Ze speelden net zo lang, tot Karin zeker wist dat de bal eerst moest uitrusten. Later, wanneer de andere kinderen weg zijn en Karin al in bed ligt, denkt ze nog even aan de prachtige dag, die ze gehad heeft. Maar dan vallen haar ogen dicht. De bal ligt bij haar in bed en zo slaapt ze in en begint ze te dromen. Ze loopt naar het speeltuintje, om aan alle kinderen haar nieuwe bal te laten zien. Als ze daar aankomt, blijft ze verbaasd staan. Tsjonge, wat is het hier rustig! Waar zijn de kinderen? Ze kijkt om zich heen. Zo heeft ze de speeltuin nog nooit gezien. De schommel hangt stil, er is niemand in de zandbak en zelfs op het grasveld is niemand te zien. Even weet ze niet wat ze moet doen. Maar dan begint ze te roepen naar haar vrienden: 'Nina, Tim, Maartje, Jantine, waar zijn jullie? Ze luistert goed maar niemand geeft antwoord. Misschien zijn ze dan in het park, bij de eendjes? 'Kom' zegt ze tegen haar bal, 'wij gaan daar ook heen. En laat jij maar eens zien, hoe hard je kan rollen!' De bal krijgt een schop, en Karin rent er achteraan.

De eenden in de vijver hebben haar gezien. Ze hopen dat ze brood krijgen en zwemmen zo hard ze kunnen naar haar toe. 'Kwek, kwek, kwek', klinkt het van alle kanten. 'Hallo, eendjes, vandaag heb ik geen brood mee en ook geen mama. Ik zoek mijn vrienden, hebben jullie die ook gezien? Kijk eens wat een mooie bal ik voor mijn verjaardag heb gekregen?' Ze laat de eenden haar bal zien. Maar die interesseren zich niet voor haar bal en één voor één zwemmen ze weer weg. Teleurgesteld draait Karin zich om. 'Die willen helemaal niet naar jou kijken, flauw hoor!' Dan loopt ze verder en verder. Na een poosje komt ze met haar bal aan bij een groot weiland. Hier bloeien allemaal kleurige bloemen: gele boterbloemen, blauwe vergeet-mij-nietjes, witte madeliefjes, rode klapprozen en nog veel meer. Karin kijkt naar deze bloemenzee. Ze is helemaal betoverd door alle kleuren en vergeet meteen haar vrienden. 'Wat ben jij een prachtig weiland, je lijkt wel een to-verwei', fluistert Karin. 'Mag ik bloemen plukken voor mijn mama?' Een zachte windvlaag waait door het gras en de bloemen wiegen zacht heen en weer. Dat zal wel "ja" betekenen, denkt Karin. Ze legt haar bal bij een grote paardenbloem en zegt ertegen: 'Goed op mijn verjaardagscadeau passen, hoor!'

Nu plukt Karin de ene bloem na de andere. Ze heeft er al zoveel, dat zij ze bijna niet meer kan vasthouden. Maar dan ziet ze een citroenvlinder, die zit uit te rusten op een bloem. Voorzichtig legt ze haar bloemen neer, maakt een kommetje van haar handen en wil de vlinder vangen. Maar op dat moment vliegt de vlinder op en fladdert weg. Ze rent er achteraan en roept: 'Wacht even, vlindertje, wacht nou even, ik wil je alleen even vasthouden!' Maar de vlinder luistert niet, hij fladdert snel weg en verdwijnt. Hijgend blijft ze staan en kijkt om zich heen. Ze kijkt naar rechts, naar links en draait zich een keer om. Toen ze de vlinder achterna liep, had ze niet gekeken waar ze liep. Nu waren haar bal en de bloemenweide verdwenen. Karin staat verbaasd stil en vraagt zich af: het ziet er hiel heel anders uit dan zonet. Waar zijn de bloemen nou? Waar zijn al die mooie bloemen, die ik voor mama geplukt heb?' Dan denkt ze ook aan haar bal. 'Mijn bal, waar is mijn bal?' jammert ze. Ze zoekt en zoekt. Ze wil haar bal roepen, maar dat lukt niet. Er zit een brok in haar keel. Haar ogen beginnen te branden en de tranen rollen over haar wangen. 'Mijn bal, mijn mooie gekleurde bal', snikt ze en ze voelt zich vreselijk alleen. Was mama maar hier. 'Ik wil naar huis!' roept ze huilend en ze kan niet meer ophouden met snikken.

Op dat moment wordt in haar kamer het licht aangedaan. 'Karin, riep je mij?' Karin wordt wakker. Slaperig kijkt ze haar kamer rond. 'Mama, waar is mijn bal en de bloemen?' Ze komt niet verder, want haar moeder knuffelt haar vol liefde, strijkt haar zachtjes door haar haren en fluistert: 'Slaap maar lekker verder, je hebt gedroomd. En je bal is alleen maar op de grond gerold!' Mama legt hem weer terug in Karins bed. Karin lacht en valt weer gerust in slaap.